

РЕШЕНИЕ

№ 2302

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря СИМОНА Н. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100508920 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Н.С.” ЕООД, конституирано в процеса в качеството му на третото лице помагач на страната на ответника Столична община, срещу решение № 5366/05.04.2023 г. по гр.д. № 53483/2022 г. На Софийски районен съд, 34 с-в, с което ответникът Столична община е осъден да заплати на ищеца “ДЗИ - О.з.” ЕАД на основание чл. 410, ал.1 КЗ сумата от 124.86 лева /с включена сумата от 15.00 лева – ликвидационни разноски/, представляваща заплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на лек автомобил „Фиат 500 L”, с рег. № СВ **** НМ, от настъпило на 12.10.2020 г. ПТП – попадането му в необезопасена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху главницата от 03.10.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба/ до окончателното ѝ погасяване.

В жалбата се прави оплакване, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и необоснованост. Въззивникът счита, че първоинстанционният съд е достигнал до погрешния правен извод за установеност на механизма на процесното ПТП, в частност - наличието на дупка на пътното платно, в която е пропаднал застрахования автомобил. Отправя се искане към въззивната инстанция да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Излагат се допълнителни аргументи в подкрепа на становището на въззивника /в качеството му на трето лице-помагач/, че

ответникът Столична община няма основание за регресно вземане срещу дружеството.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна /ищец в производството/ - “ДЗИ - О.з.” ЕАД, в който се излагат доводи за неоснователност на въззивната жалба, респективно - правилност на първоинстанционното съдебно решение, с искане за неговото потвърждаване. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпило и становище по жалбата от подпомаганата страна - ответник Столична община с доводи за нейната основателност. Отправя се искане за потвърждаване на жалбата и отмяна на постановеното решение.

Третото лице помагач “К.” ЕООД не е взело становище по жалбата.

Софийският градски съд, Гражданско отделение, IV-Г въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, **приема за установено от фактическа страна следното:**

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен осъдителен иск от “ДЗИ - О.з.” ЕАД срещу Столична община с правно основание чл. 410, ал.1 КЗ, вр. чл. 49, вр. 45 ЗЗД, за сумата 124.86 лева /с включена сумата от 15.00 лева – ликвидационни разноски/, представляваща заплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на лек автомобил „Фиат 500 L”, с рег. № СВ **** НМ, от настъпило на 12.10.2020 г. ПТП – попадането му в необезопасена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху главницата от 03.10.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба/ до окончателното ѝ погасяване.

В исковата си молба ищецът твърди, че при ПТП, настъпило на 12.10.2020 г. на територията на гр. София – при движение по ул. „Крум Христов Стоянов“ непосредствено преди ул. „Йосиф Щросмайер“ бил увреден лек автомобил „Фиат 500 L”, с рег. № СВ **** НМ. Автомобилът бил застрахован при ищеца по сключена имуществена застраховка „Каско“, по силата на която застрахователят-ищец определил и изплатил на застрахованото лице обезщетение в размер на 109.86 лева. Участъкът от пътя, на който съществувала необезопасена дупка, в която попаднал автомобилът, бил собственост на ответника Столична община, който не изпълнил задължението си да го поддържа в състояние, годно да осигури безопасен пътен трафик. Със заплащане на застрахователното обезщетение, ищецът се суброгирал в правата на увреденото лице срещу ответника, който по пътя на регреса следва да му възстанови заплатеното обезщетение, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва.

За установяване на горната фактическа обстановка по делото са събрани писмени и гласни доказателства, като е изготвена и съдебна автотехническа експертиза.

Не се спори пред въззивната инстанция, а и се установява от представената по делото застрахователна полица, че към датата на настъпване

на процесното ПТП, ищецът е носил имуществена отговорност по отношение на увредения автомобил по застраховка "Каско", като това обстоятелство е отделено като безспорно по делото от първоинстанционни съд.

По делото са приети декларация за настъпило ПТП, опис-заключение по щета № 44012132027968/13.10.2020, ликвидационен акт, калкулация по претенция, съгласно които увредените детайло по лекия автомобил представляват предна лява гума. Стойността на застрахователното обезщетение е посочена в размер на 109.86 лева, включваща: подмяна на увредената гума с нова и прилагане на коригиращ коефициент по експертна оценка върху цената на новата автомобилна гума, без определяне на стойност на монтаж, демонтаж, ремонт, труд.

Като част от застрахователната преписка по делото са представени и приети копия от свидетелство за управление на МПС и контролен талон, както и направените към застрахователната преписка снимки на увредената автомобилна част.

За безспорно е отделено и обстоятелството, че ищецът е заплатил определената от него стойност на подменената автомобилна гума.

По делото е представена регресна покана с която ищецът отправя искане към Столична община да заплати сумата от 124.86 лева, включваща стойността на вредата и 15 лева - ликвидационни разноси.

По делото не се установява, а и не се твърди, ответната страна по спора да е извършила плащане в отговор на получената регресна покана от застрахователя.

В производството пред СРС е изслушано заключението на вещо лице Й. по допуснатата автотехническа експертиза. Съгласно експертното заключение, от техническа гледна точка, описаните щети са в причинна връзка с реализираното ПТП. Вещото лице е изчислило, че стойността, необходима за възстановяване на щетите по процесното МПС, определена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на 109.86 лв /без стойността на обичайните ликвидационни разходи в размер на 15 лв/. Експертното заключение е прието без възражения на страните в срока по чл. 200, ал. 3, изр. 2 ГПК.

В производството пред първоинстанционния съд е проведен разпит на свидетеля И.Й.Й. /водач на процесното МПС/, които съдът кредитира като достоверни, логически свързани и добросъвестно дадени.

Свидетелката сочи, че има ясен спомен за процесното ПТП. Описва, че инцидентът се е случил в тъмната част от денонощието при тежки климатични условия, съпроводени от силен дъжд. Сочи, че на прибиране към дома си се движела с процесния автомобил по ул. "Крум Стоянов" в посока ул. "Щросмайер". Карала бавно /с около 20 км/час/, като изведнъж чула трясък и установила, че е пропаднала в дупка на пътното платно, пълна с вода. В резултат на инцидента установила, че е срязана предната гума на автомобила й. Отбила от пътя и получила помощ от водач на друг лек автомобил, за да смени повредената гума. На следващия ден се обадила на застрахователя си, за да заведе щетата.

От страна на ответника и от третото лице - помагач по делото са ангажирани и приети като писмени доказателства следните документи: Договор рег. № СОА19-ДГ55-517/23.07.2019 г. по описа на Столична община, видно от който ул. "Крум Христов Стоянов" се поддържа абонаментно от "София Зона 3" ДЗЗЗ - съдружници в което са конституираните в процеса трети лица - помагачи; Протокол за месечна инспекция от 29.09.2020 г. - дата, предхождаща процесното ПТП; отчет за извършени СМР по горния договор за периода 23.07.2019 г. - септември 2020 г./; констативни протоколи във връзка с горните СМР;

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като посочването на погрешна правна квалификация на претендираните права /чл. 411 КЗ, вместо чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ/, не е обусловило недопустимост на съдебния акт, доколкото съдът е разгледал предявеният иск въз основа на фактическите обстоятелства, заявените в исковата молба. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

По релевираните във въззивната жалба доводи във връзка с правилността на решението, съдът намира следното:

Предявен е за разглеждане осъдителен иск с правно основание **чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 49, вр. с чл. 45 ЗЗД.**

Разпоредбата на чл. 410 КЗ урежда специално суброгационно право в отклонение от общото правило на чл. 74 ЗЗД, съгласно което, при настъпване на застрахователно събитие, застрахователят, след изпълнение на своето договорно задължение за изплащане на застрахователно обезщетение, встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата. Когато причинител на вредата е лице, комуто е възложена някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнение.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност винаги е обективна, има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица.

Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност.

Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

Възникването на предявеното от застрахователя регресно право се обуславя от пораждаването в обективната действителност на следните предпоставки: 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществена застраховка; 2) наличие на настъпило събитие - пътнотранспортното произшествие (ПТП), за което застрахователят носи риска; 3) ПТП да е настъпило вследствие на виновно и противоправно поведение (действие или бездействие) на лица, за които ответникът отговаря, изразяващо в конкретния случай се в необезопасяване и несигнализиране на дупка на пътното платно; 4) в причинно-следствена връзка с поведението на деликвента да са настъпили вреди; 5) заплащане на застрахователно обезщетение в полза на застрахования в размер, съответстващ на размера на вредите.

В конкретният случай, спорен пред въззивния съд е единствено **механизмът на процесното ПТП и, в частност, доказано ли е по делото наличието на дупка на пътното платно**, в която застрахованият автомобил е попаднал.

Настоящият съдебен състав намира, че от съвкупната оценка на събрания по делото доказателствен материал - протокол за ПТП, документите, съдържащи се в застрахователна преписка по заведената щета, заключението на САТЕ, неоспорено от страните в срока по чл. 200, ал. 3 ГПК, както и преди всичко от събраните гласни доказателства по делото от водача на увредения автомобил се установява по безспорен начин механизма на настъпване на увреждането и причинно-следствената връзка между преминаването на застрахованото МПС през препятствие по пътя – дупка на пътното платно на ул. “Крум Стоянов”, преди ул. “Щросмайер”.

Горният извод не се опровергава от представените от ответника и третите лица-помагачи писмени документи. От анализът на същите не може да се установи по безспорен начин, че именно горната улица е обхваната от ремонтните дейности /предвид, че същата не попада сред изброените такива в протоколите и отчетите за СМР/. Дори да се приеме, че ул. “Крум Стоянов” е попадала в обхвата на възложените СМР, видно от датите на документите, същите касаят предходен период от време, поради което не може да се направи извод, че именно през месец октомври 2020 г. /когато се е осъществило процесното ПТП/ на пътното платно не е съществувала описаната неравност на пътя, за чието наличие свидетелстват показанията на водача на ПТП.

Неоснователни са и направените оплаквания във въззивната жалба, че по делото липсва протокол за ПТП, по какъвто начин следва да бъде доказано наличието на дупка на пътното платно. Както сам сочи въззивникът, протокол за ПТП, съставен в присъствието на органи на МВР, се изисква от ЗДвП, когато ПТП е с един участник на движението и автомобилът не може да се движи на собственик ход или предизвиква задръстване на платното за движение. Видно от събраните по делото доказателства, автомобилът е бил годен да се движи самостоятелно, като му е била поставена резервна гума с помощта на друг водач на автомобил, който е оказал помощ на Йорданова. Няма данни процесното ПТП да е предизвикало затруднение в движението на пътното платно. С оглед на това, протокол от органите на реда не е бил задължителен.

Предвид изложеното, доколкото съгласно чл. 167, ал. 1 ЗДвП, лицата, които стопанисват пътя, имат задължение да го поддържат в изправно състояние, да сигнализируют незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок, съдът намира, че настъпването на процесния инцидент е резултат от противоправното бездействие на натоварените от ответника лица, изпълняващи визираната дейност, в т. ч. и поради нарушение на регламентираното с чл. 13, ал. 1 ЗДвП изискване, задължаващо ги да предупредят участниците в движението за наличието на опасност на пътя (каквато обективно представлява нахождаща се на пътното платно дупка), като поставят необходимите средства за сигнализиране.

Тяхното поведение се явява и виновно, тъй като установената с разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция не беше оборена в процеса.

Вследствие на това бездействие, на имуществото на застрахованото при ищеца лице са причинени имуществени вреди, които подлежат на овъзмездяване.

Относно размера на регресната претенция за заплатено застрахователното обезщетение:

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието, като целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. От заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, неоспорена от страните по делото, се установява, че възстановителната стойност на щетите възлиза на 121.04 лв, т. е. в по-голям размер от претендирания от ищеца такъв от 109.86 лв /без стойността на обичайните ликвидационни разходи в размер на 15 лв/.

По изложените съображения съдът приема, че в полза на застрахователя, който се е суброгирал в правата на застрахования, е възникнало вземане в размер на изплатеното застрахователно обезщетение в цялост, ведно със стойността на обичайните ликвидационни разходи в размер на 15 лева, или общо за сумата от 124.86 лева, равняваща се на пълния размер на претенцията на ищеца.

Ответната страна не твърди, а и не се установява по делото да е

погасила същото чрез плащане или чрез друг погасителен способ, поради което предявеният иск е основателен до горепосочения размер.

Върху сумата от 124.86 лева се дължи претендираната законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда /03.10.2022 г./ до окончателното изплащане на главницата.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски има само въззиваемата страна /ищец по спора/ - “ДЗИ - О.з.” ЕАД, като такива са своевременно претендирани.

В производството пред Софийски градски съд въззиваемият е доказал извършването на съдебни разноски в общ размер на **168 лева с ДДС** - заплатено по банков път адвокатско възнаграждение, съгласно представените по делото договор за правна защита, двустранно подписана фактура и платежно нареждане за същата стойност.

С оглед на това, въззивникът “Н.С.” ЕООД следва да бъде осъден да заплати горната сума в полза на “ДЗИ - О.з.” ЕАД.

Така мотивиран, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5366/05.04.2023 г. по гр.д. № 53483/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 34 състав.

ОСЪЖДА “Н.С.” ЕООД, ЕИК ****, да заплати на **“ДЗИ - О.з.” ЕАД, ЕИК ******, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **168 лева с ДДС** - съдебно-деловодни разноски в производството пред Софийски градски съд.

Решението е постановено при участието на трети лица - помагачи на страната на ответника Столична община - **”Н.С.” ЕООД и “К.” ЕООД**.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____